

ΗΤΑΝ Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ (Ιανουάριος 2008)

Συγγραφέας: ΗΛΙΑΣ ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Γιώργος ο Ντούρος έφυγε στα 60 του χρόνια. Όχι από ξαφνικό θάνατο ή από ανίατη αρρώστια. Έφυγε, έτσι από μόνος του, σε ένα αποστειρωμένο δωμάτιο της Εντατικής, χωρίς υστερόγραφο, χωρίς περιττές διατυπώσεις. Ίσως από πόνο για το καμένο σώμα της Πάρνηθας, ίσως από θλίψη για την ανέφικτη επανάσταση των συμπεριφορών, ίσως από ντροπή για τις μισές αλήθειες και τα ψέματα που χαραμίζουν τις ζωές μας. Ήταν όπως λέμε αγωνιστής. Με τον δικό του αθόρυβο τρόπο και με μια μόνιμη μέσα του ανησυχία μη και τον κατατάξουν στην κατηγορία των ειδικών.

Αυτός, ο πανεπιστήμονας της φύσης, ο ακούραστος ερευνητής του πολύπλοκου, ο αρνητής του προφανούς, η ζωντανή βίβλος της οικολογίας, ο ποιητής των ανοιχτών οριζόντων, ο υπάλληλος του δημοσίου συμφέροντος, ο κατά συνείδηση πολιτικός, ο αρχειοφύλακας της άγραφης ιστορίας, ο άρχοντας του δάσους. Τον Σεπτέμβριο βγήκε στη σύνταξη. Έλεγε: θα πάω στο Πόρτο Ράφτη να κοιτάω τη θάλασσα. Δεν πρόλαβε. Έφυγε μια μαύρη Παρασκευή για τη Ράχη Πιερίας. Εκεί θέλησε να αποσυρθεί, στις εξοχές των παιδικών του χρόνων, δυο μήνες πριν ανθίσουν οι κερασιές.

Σαν να τον ακούω κιόλας να ψιθυρίζει, ξηλώνοντας τα σωληνάκια των ορών: «Κάθε βραδούλα, κάθε αυγή, θέλω το κρύο τ' αγέρι νά 'ρχεται από τη λαγκαδιά, σαν μάνα, σαν αδέρφι, να μου χαϊδεύει τα μαλλιά και τ' ανοιχτά μου στήθη... Κλωνάρια απ' αγριοπρίναρα, φουρκάλες από ελάτια θέλω να στρώνω στοιβανιές κι απάνω να πλαγιάζω, ν' ακούω τον ήχο της βροχής και να γλυκοκοιμιέμαι... Θέλω ν' ακούω τριγύρω μου πεύκα κι οξιές να σκούζουν, θέλω να περπατώ γκρεμούς, ραϊδιά, ψηλά στεφάνια, θέλω κρεμάμενα νερά δεξιά-ζερβά να βλέπω... θέλω... μα δεν έχω φτερά, δεν έχω κλαπατάρια, και τυραννιέμαι, και πονώ, και σβιέμαι νύχτα- μέρα».[\[1\]](#)

Την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε ήταν στο Θερινό Οικολογικό Πανεπιστήμιο, στη Θάσο. Δίδασκε το μάθημα «νόμιμες καταπατήσεις δασικών εκτάσεων». Ήταν μέσα Ιουλίου, η μισή Ελλάδα στις φλόγες, η άλλη μισή διακοπές. Είχε μια περίεργη, σχεδόν αιρετική άποψη περί νομιμότητας. Πίστευε στους ανθρώπους. Ότι μπορούν να αλλάξουν, μπορούν να αντισταθούν. Όπως ο ίδιος άντεξε

στη λαίλαπα των αποχαρακτηρισμών, όντας σε υπεύθυνα πόστα, για πάνω από μια δεκαπενταετία. Κόντρα σε κυβερνήτες, νομάρχες, βουλευτές, γαιοκτήμονες, μεσάζοντες, δικαστές, παρατρεχάμενους, εκπροσώπους των λαϊκών συμφερόντων. Πώς να λυγίσεις ένα βράχο; Κι όμως, σώθηκε το λάδι στο καντήλι. Ο Ντούρος «μας την έκανε» με εκείνο το μυστήριο πικρό του χαμόγελο για άλλους ουρανούς. «Χαίρε όρος αλατόμητον».

Ο Γιώργος Ντούρος ήταν δασάρχης της Πάρνηθας από το 1985 έως το 1996. Διετέλεσε διευθυντής σε υπεύθυνες θέσεις στο Υπουργείο Γεωργίας, συνεργάτης της Νέας Οικολογίας και αργότερα της Οικοτοπίας, σύμβουλος του υπογράφοντος στο ΥΠΕΧΩΔΕ επί κυβερνήσεως Σημίτη και πάνω απ' όλα ένας ελεύθερος άνθρωπος.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 29 Ιανουαρίου 2008, σ. 46.

[1] Από το ποίημα του *Κ. Κρυστάλλη* «Στο σταυραετό».